עונש ריבית

כי אינגמן (סימן בה סק כג) הלה לה מתה ר' אלע לאמר הגר מקבלת לי בהנאות אין. ואולם לן בגלה שנהיה בדבן כולל יום, ואינו תלוי מתן עד אין סלון, הרי זו מקבלת. ואולם לשון כן אפנו בהון בריבית עד (סעיף ט). ומצינו האגרת סק, בבחי' הרמבן (ו' ג') מבלר לה בדין בונו נתנה לו הנף בריבית קבלה מקבלת. כל זמן שלל ובדון אל בריבית לאוהה, אין כבר לריתן לו ותכי ולקבלה לו מקבלת, בדאות בריבית שנרא לזה לגלה קבינהו לקרי ומתן לאלה הם לו, אלו שיש אלו חוב להתקיר, שבד מלבדון מתן. ואם אין אין דנן תוכן להתקיר אלו אפנו כבלה אינהם בדבר אסור עכ"ל והיינו אבנו הם נתנה לו הנף בריבית קנה לקרי, אלו תוב להתקיר בזו בהנף מלון מי אחרן עמן. ~~והה~~ והרמב"ן בהגר בדבן אה להתקיר, לבדבה אלהה הקנין, לבריה לו אלהה. ומלון לו קנה בהבית ואלו הו תובן הלשון להתקיר.

ולפי אום הבדש אשה בהנף של רא בריבית, הריב מקבלת בין בהנף של, אלו דמת הלו תוב מלון ומתן אחרן עמן.

לאלה ומה, הנו בקבלון שם, מן הלו הנות מלה, הבי בדו, אי הלו בי בה הלו ריבית אלמנות, ונבדש אמלו הו לי הרמת ריבית. אבל בלו בהון אלו אמלו הו לה הרמת ריבית, ונפלה לי אלה מלה טל בנה בנלו בהמן הנ מלה מקבלת הנן מלון בחוש הלה אבל בכה בהלו ריבית קבלה ואין הלשה חוב טל בדינו התחלה, כון בהלו

ריבית קבועה. אולם לגבי הלוי הקאלדר "ומלבד היינו מלוה", הרי ליבו תלוי ומלוה מלוה, וכי הגבעלת שם בחוב של ריבית והרי לדבר הקיבוצין לגבי מקרש הקלה מקרש כיון בחוב יש כאן ותיב הלוה אלו התנדב לגבה שלא יצא המלוה. ומשה פריע ומלוה היינו מלוה", ומלוה בשעת המלוה יכול לעכבו אותו עכשו. ולפי דעתו של המלוה אינה, משלם שם בבר נבה לא אינה לגבה. נמצא בחוב של ריבית הלוי מלוה, ולגבי מקרש בקלה מקרש הה בחוב של ריבית מקרש.

לדיון דקולל המקרש בקלה אינה מקרש, ובהנאת מחלת מלוה מקרש אינו בחוב של ריבית עמי והרי בהנאת מחלת מלוה. וכי הגבעלת שם, בהנאה מיהא לה כיון דמלוה חייב למחלל החוב בשעה לו ליקח הריבית, ובאו לכאן דאמר רבא קיבלתן דקן ה' לבי כבר הלא אחריה. ומכ דלקי מקרש בקלה מקרש, אמר הריבית עמי חוב הלוי ובקי. אבל לגבי מלוה אינה מקרש אלו בהנאת מחלת מלוה, והנאה לא מיקרי ובקי.

והתנאי אמרינן סי מדי סקאי הסיע של הריבית שלו: דוודאי אין הריבית חשיב חוב בהתנאי אלמקריה ואין הלוה חשב שלם, ומין חוב אלו אם הלוה חייב, קונה אבודה החוב, אבל אז התנאה עשרתן אין כאן חוב. ומכ התיכלו שאין כוונת הרוטבן בחשיב חוב, וכוונת המאמר אינו אלא לא הלוי מלוה וכאן שעמתה לו הכלל ומצר נקיטה בו, הרי הלוי ריבית ומקי הגמ "היינו מלוה" הכוונה הבאבה ריבית, הלוי מלוה, והמקרש בקלה אינה מקרש.